

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

NAVESSA ALLEN

ZABÍJAJÚ SPOLU,
DRŽIA SPOLU

IKAR

KEĎ
ZHASNÚ
SVETLÁ

DO TEMNOTY #1

NAVESSA ALLEN

KEŽ
ZHASNÚ
SVETLÁ

DO TEMNOTY

Preložila Romana Korenková

IKAR

Navessa Allen
LIGHTS OUT

Copyright © 2024 by Navessa Allen
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra
Literary Agency
All rights reserved
Cover design © by Christopher Brian King
Translation © 2026 by Romana Korenková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0636-2

VAROVANIE

PRED CITLIVÝM OBSAHOM

Keď zhasnú svetlá je temná romantická komédia s ťažkou tematikou. Čitateľ by mal prehodnotiť, či mu bude jej obsah vyhovovať. V knihe sa spomínajú:

*Sexuálne explicitné rozhovory
a scény (vrátane análnej
stimulácie)*

Konzumácia alkoholu

*Zmienky o znásilnení
(nie je zobrazené)*

Týranie detí (v spomienkach)

Nemocničné prostredie

*Krv a vnútornosti
(v nemocničnom prostredí)*

Rozhovory o duševnom zdraví

*Zmienky o sériových vrahoch
a ich zločinoch*

*Obmedzený opis hromadnej
streľby*

Nebezpečné prenasledovanie

Porušovanie súkromia

Porušovanie domovej slobody

Skryté kamery

Hackerstvo

Krádež

*Neúmyselný kanibalizmus
(v spomienkach)*

Smrť

Autonehoda (v spomienkach)

*Opis násilnej smrti
(v spomienkach)*

Smrť rodiča

Hra s dychom

Hra s nožom

Hra s pištoľou

Hra so strachom

Hra na lovca a korisť

Hra s maskou

Pochybný sexuálny súhlas

Pre každého, kto sa nebojí tmy.

I

ALY

Nová zdravotná sestra nebola v najlepšom stave. Keď som vošla do oddychovej miestnosti, našla som ju schúlenú na jednej z lacných, nepohodlných plastových stoličiek, ako civí do prázdna. Zdravotnícky odev mala pokrčený, strapatý drdol jej skĺzol nabok hlavy, blondšavé pramene jej trčali na všetky strany, akoby sa bola ťahala za vlasy. V svetle žiaroviek vyzerala jej pokožka voskovo a bledo.

Dve ďalšie sestry v miestnosti sedeli ďaleko od nej a vrhali na ňu znepokojené pohľady, akoby sa báli, že sa povracia či omdlie. Alebo ešte horšie, ukončí pracovný pomer, ako to spravilo mnoho iných ľudí.

Len cez moju mŕtvolu.

Potrebovali sme ju. Nemohla som donekonečna ťahať pätnásťhodinové pracovné zmeny, inak by som vyhorela.

Zhlboka som sa nadýchla a vykročila smerom k nej. Sadla som si na vedľajšiu stoličku, mierne sa vytočiac bokom, aby som sa vyhla prípadnému striekajúcemu prúdu zvratkov. Zdalo sa, že si ma vôbec nevšímá. To nebolo dobré.

„Ty si Brinley, však?“ spýtala som sa jej tlmeným, pokojným hlasom. Tento tón som používala, keď som hovorila s chorými deťmi.

Zažmurkala a otočila ku mne hlavu, jej modré oči boli zakalené, pohľad mala nesústredený, akoby ma v skutočnosti nevidela. Bola na pokraji zrútenia. Vedela som o tom svojej: videla som to takmer pri každej pracovnej zmene minimálne u jedného z mojich pacientov.

Dopekla, určite sa chystala dať výpoveď.

Vytočila som trup trochu nabok, oči som však nespúšťala z Brinley. „Deku?“

Zvuk šúchajúcich nôh na podlahe mi prezradil, že ktosi plní moju žiadosť, a tak som sa znova otočila dopredu, venujúc novej sestre plnú pozornosť. Od kolegyň som sa o nej dopočula zopár klebiet. Brinley pracovala ako zdravotná sestra tri roky a nedávno k nám prestúpila z menšej pohotovosti v okrese. Toto bolo jej prvé pôsobenie na oddelení traumatológie.

Niektorým ľuďom sa na bežných pohotovostiach darilo celkom dobre, no keď prišli sem, zložilo ich to. Nachádzali sme sa v centre mesta, v metropole známej vysokou kriminalitou. Neprešla jediná pracovná zmena, aby sme nevideli to najhoršie z najhoršieho: bodné rany, znásilnenia, strelné poranenia, obeť zneužívania, preživších hrôzostrašných dopravných nehôd.

Dnešná noc bola obzvlášť drsná, dokonca aj pre mňa, a to som už videla veľa vecí, takže mnou máločo otriaslo. Novému zamestnancovi na traumatologickom oddelení to pokojne mohlo spôsobiť šok. Preklínala som osud, že toto bola jej prvá pracovná zmena bez dozoru.

V mojom periférnom zornom poli sa objavila deka. Bez slova som ju vzala a ovinula ju Brinley okolo pliec. Pohybovala sa ako robot, rukami jej trhala, keď zovrela konce deky a pevne ich k sebe pritiahla.

„Jeho hruď,“ povedala tak potichu, že som sotva zachytila jej slová. „Chýbal mu celý... stred.“

Ach, takže rana z brokovnice z tesnej blízkosti. Bol zá-
zrak, že ten muž bol vôbec nažive, keď ho sem priviezli,
a zároveň to bolo nesmierne smutné, pretože v prípadoch,
ako bol ten jeho, sme nemohli urobiť takmer nič. Mal roz-
trhanú priveľkú časť srdca, pľúc a iných životne dôležitých
orgánov, aby prežil. Počula som, že zomrel krátko po prijatí
do nemocnice. Ak ho dostala na starosť Brinley, musela
byť zaliata krvou od hlavy po päty. Niet divu, že na sebe
mala iný pracovný odev ako predtým a jej vlasy boli stále
vlhké od vody, určite sa musela osprchovať.

„Nedalo sa nič robiť,“ povedala som jej.

Potiahla nosom a konečne sa na mňa pozrela. „Ja viem,
ale... bože. Myslím, že ten pohľad už nikdy nedostanem
z hlavy.“

*Neboj sa, zajtra uvidíš niečo rovnako traumatizujúce,
takže toto ti vyfučí z hlavy,* pomyslela si temná časť môjho
mozgu, no nikdy by som sa to neopovážila vysloviť nahlas.

„Povedal ti niekto o terapeutoch?“ spýtala som sa.

Prikývla. „Tretie poschodie, však?“

„A ak máš nočnú zmenu a potrebuješ sa s niekým poroz-
právať, je tu nonstop telefonická poradenská linka.“

Boli sme pracovne preťažení, no nemocnica na duševné
zdravie svojich zamestnancov príkladne dbala. Na dennej bá-
ze sme zažívali rôzne traumatizujúce situácie podobné tým,
ktorým čelia vojaci na fronte, a miera vyhorenia a posttrauma-
tickej stresovej poruchy bola preto na oddelení veľmi vysoká.

Chodila som na pravidelné sedenia k jednému z po-
hotovostných terapeutov. Bola to jedna z mála vecí, ktoré
ma udržiavali pri relatívne zdravom rozume, zatiaľ čo sa
systém zdravotnej starostlivosti okolo nás rúcal, a tak veľa
zamestnancov opustilo nemocnicu, že sme začali byť ne-
bezpečne poddimenzovaní.

„Nemám číslo na poradenskú linku,“ odvetila Brinley, po líci sa jej skotúfala slza.

To bolo dobré znamenie. So slzami sa dalo pracovať. Slzy znamenali, že už začala spracovávať svoj stav, a riziko, že upadne do šoku, pominulo.

„V ktorej skrinke máš veci?“ opýtala som sa jej. „Vezmem tvoj telefón a pridám doň číslo.“

O dvadsať minút neskôr bola späť na nohách so šálkou harmančekového čaju v rukách. Do telefónu som jej pridala číslo na poradenskú linku, prestala sa triasť a do líc sa jej vrátilo trochu farby. V miestnosti sa s nami nachádzala iba jedna ďalšia sestra, ktorá vystriedala dve predošlé. Volala sa Tanya, bola to pekná černoška, štyridsiatnička, ktorá pracovala na úrazových oddeleniach takmer tak dlho, ako bola Brinley nažive. Tanya bola moja najobľúbenejšia kolegyňa. Vedela pracovať pod tlakom, príkladne sa starala o lôžkových pacientov a o zaobchádzaní s ľuďmi v núdzových situáciách toho vedela viac ako väčšina lekárov, s ktorými sme spolupracovali.

Teraz stála s Brinley pri okne s rukou položenou na jej pleci a potichu sa s ňou rozprávala. Sem-tam som začula útržky ich rozhovoru, kým som zbierala svoje aj Brinleine veci, dôverujúc Tanyii, že vie, ako Brinley presvedčiť, aby tu zostala.

„Zvládla si to skvele,“ počula som ju povedať. „A to nehovorím len preto, aby si sa cítila lepšie. Videla som sestry s viacročnými skúsenosťami, ako zamrzli počas nočnej šichty, ale ty si sa držala a urobila všetko potrebné.“ Otočila sa ku mne. „Povedz niečo, Aly.“

Prehodila som si Brinleinu tašku cez plece a pripojila sa k nim. „Hovorí pravdu,“ pritakala som. „Z toho, čo som videla, si to zvládla na výbornú. Je úplne normálne trochu

sa potom zosypať. Nahromadilo sa v tebe príliš veľa adrenalínu, hladina kortizolu ti pravdepodobne klesla na minimum. Nie je hanba zažiť šok zo stresu. Aj mne sa to stáva, najmä počas príšerných zmien.“

Brinley zbledla. „Myslela som si, že dnešná zmena bola príšerná.“

Uups. Čas napraviť svoje slová.

„Bola,“ potvrdila som. „Chcela som tým povedať, že tentoraz som to najhoršie nezažila ja, ale ty s Mallory.“

Roztrasene vydýchla. „Ach. Dobre.“

Tanya sa k nej otočila. „Aly ťa odvezie domov. Aj jej sa už skončila šichta.“

Brinley pohľad preskakoval z Tanye na mňa. „Mám tu svoje auto.“

Tanya prikývla. „Viem, no teraz by si nemala šoférovať.“

Zdalo sa, že Brinley to chápe. „Asi máš pravdu.“

„Neboj sa,“ povedala som jej. „Skontrolovala som tvoj rozpis práce. Zajtra máme službu v rovnakom čase, tak ťa sem priveziem. Zaparkovala si na parkovisku pre zamestnancov?“

Prikývla.

„Tvoje auto tam bude v bezpečí. Potrebuješ si z neho niečo vziať?“

Zamračila sa. „Nemyslím si.“

Tanya jej vytrhla z rúk šálku s čajom. „Tak by ste mali ísť, kým môžete.“

„Ďakujem,“ naznačila som jej ústami.

Kývla hlavou.

Nebolo nezvyčajné odpracovať pár hodín navyše, ak sme sa v oddelení poflakovali príliš dlho po skončení pracovnej zmeny, pretože sa vždy našiel niekto, kto potreboval ďalší pár pomocných rúk alebo viac ľudí, aby pomohli

stabilizovať pacienta. Brinley nebola na čosi také v dobrom psychickom stave a ja som tu už bola štyri hodiny navyše. Bol čas ísť.

Nasmerovala som Brinley k zadnému východu, aby sme sa vyhli tomu, že na niekoho narazíme. Kráčala mlčky, no už vyzerala oveľa lepšie ako v oddychovej miestnosti, čo som považovala za dobré znamenie.

„Bývaš s niekým?“ spýtala som sa jej.

„S frajerom,“ odvetila.

„Je doma?“ Nepáčila sa mi myšlienka, že zostane sama.

Prikývla. „Je. Na konci zmeny som mu napísala správu, predtým než som sa zosypala.“

„Pomáha, keď sa o to s niekým podelíš,“ povedala som. „Ak tvoj frajer nie je citlivka, povedz mu, čím si si dnes večer prešla, mohlo by sa ti trochu uľaviť.“

„Nie som si tým istá,“ odpovedala nerozhodným hlasom.

„Nemusíš zachádzať do detailov. Povedz mu len to najzákladnejšie. A do telefónu som ti spolu s číslom na terapeuta poradenskej linky pridala aj svoje číslo, takže mi môžeš kedykoľvek zavolať.“

Venovala mi pohľad plný vďaky. „Ďakujem. Nemyslím si, že by to pochopil. Rozumieš mi?“

Cestou domov sme sa rozprávali o bežných veciach, napríklad o najnovšom televíznom seriáli, ktorý teraz všetci sledovali, aby sme trochu rozptýlili naše myšlienky z prežitej noci. Keď som vysadila Brinley pred jej bytovkou, nad mestom práve začalo vychádzať slnko, jeho lúče pozlátili vzdialené výškové budovy a oblakom dodávali strašidelné odtiene, ktoré prechádzali od tmavofialovej farby novonadobudnutých modrín až po červenú farbu čerstvo preliatej krvi.

Bože, *dnes ráno som morbidna*, pomyslela som si, odtrhnúc zrak od oblohy.

Strávila som toľko času tým, že som sa snažila Brinley pomôcť a rozptýliť ju, že som nespracovala vlastnú traumou z nočnej šichty. Ošetrila som muža s tromi bodnými ranami, ženu so zlomeným zápästím, zakrvaveným nosom a previnilo vyzerajúcim manželom, ktorý jej nedovolil rozprávať, a dvojročné dieťa s natoľko rozvinutou respiračnou syncyriálnou vírusovou infekciou, že ho museli previezť do nemocnice pre deti.

Najhorší prípad bol však bezdomovec s omrzlinami. Niežeby to bol extrémny prípad – omrzliny boli relatívne mierne a zostali mu všetky prsty na nohách –, ale pretože veľmi zapáchal, nikto z mojej pracovnej zmeny nechcel vojsť do jeho izby. Sestričky na chodbe sa sťažovali tak nahlas, že ich určite počul. Lámalo mi to srdce a zároveň ma to našťvalo, tak som ich poslala preč a postarala sa oňho sama.

Najhoršie prípady neboli tie, pri ktorých tiekli litre krvi, ale tie, ktoré lámali srdce. Tie ma vždy zasiahli plnou silou. Kde bola rodina toho muža? Hľadali ho? A čo žena, ktorú manžel týral? Podarí sa jej dostať z toxického vzťahu skôr, ako jej znova ublíži?

Cesta domov ubehla v rozmazanej šmuhe myšlienok, ktoré mi vírili myslou, a než som sa nazdala, vchádzala som autom na svoju príjazdovú cestu. Svetelné reťaze na dome kde-tu prebleskovali do ešte stále tmavej ulice. Aj keď bol už druhý januárový týždeň, pár susedov si ešte nezložilo vianočnú výzdobu, preto som sa neponáhľala ani ja. Vidieť veselo blikajúce svetlá v šere pred úsvitom bol presne ten druh povznesenia, ktorý som potrebovala – čokoľvek, čo udrží temnotu na uzde.

Vypla som motor auta a vystúpila. Môj dom nebol žiadna veľká sláva, bola to malá dvojizbová stavba v štýle chaty v napoly bezpečnej štvrti. Bol však celý môj a bola som čertovsky hrdá na prácu, ktorú som na ňom odvieďla, keď

som ho sama prerobila a vdýchla mu pečať jedinečnosti. Z bleдозelenej fasády vykúkali okná s bielym rámom a maličká predná veranda vyzerala vďaka uvítaciemu nápisu so sviatočnou tematikou a vianočným stromčekom, ktorý sa trblietal pozlátkom a ozdobami, slávnostne a lákavo.

Vo vnútri bolo rovnako veselo. Nezostali mi žiadni rodinní príslušníci, na ktorých by mi záležalo, a sezónne zdobenie domu zhora nadol bola jediná vec, ktorá ma dokázala rozptýliť od deprimujúcej skutočnosti, že som sviatky každý rok trávila buď osamote, alebo som pracovala.

Keď som za sebou zavrela dvere a vyzula si topánky, privítalo ma hlasné mňaučanie.

Nuž, v dome som nežila *celkom* sama. Spoločnosť mi robil kocúr Fred. Keď som vošla dnu, pravdepodobne tvrdo spal na posteli v spálni, pretože jeho mňaučanie prichádzalo najprv z diaľky, postupne naberalo na intenzite a hlasitosti, a keď ku mne napokon pribehol, jačal ako siréna sanitky.

Páni moji, je hlasný, keď je namosúrený, pomyslela som si. Ak v tom bude pokračovať, susedia si začnú myslieť, že ho týram.

„Panebože, Fred,“ prehovorila som, keď môj dlhosrstý čierno-biely zvierač spoločník vybehol spoza rohu. „Veď sa nič nedeje. Tentoraz meškám len pár hodín.“

Zdvihla som ho na ruky a otočila na chrbát, aby som si mohla zaboriť tvár do jeho jemnučkej srsti na bruchu. Moja mama to nazývala „kožušinová terapia“. Vždy keď sa vrátila domov po dlhom dni v práci, predtým ako pozdravila otca či mňa, zamierila rovno k našej mačke a maznala sa s ňou, až kým sa jej zviera nezačalo zvíjať v náručí. Zakaždým sa potom cítila lepšie, a tak keď sa Fred objavil na mojom dvore ako nariekajúce zmoknuté mačiatko, ktoré sa túžilo dostať z dažďa do sucha, začala som robiť to isté. A mož-

no tým, že som s ním kožuštinovú terapiu začala praktizovať ešte ako s mačiatkom, celkom dobre ju znášal, priadol a hral sa mi s vlasmi.

Ľuďom, ktorí nemali mačky, by som asi pripadala ako blázon, no bolo mi to jedno. V zásade som neverila nikomu, kto nemal rád mačky, takže takí ľudia sa v mojom okruhu ani nevyskytovali, aby ma súdili.

Keď som sa Freda dostatočne nabažila, položila som ho späť na zem. Zamierila som do spálne, aby som sa prezliekla, s Fredom za päťami. Človek by si myslel, že po takej dlhej pracovnej zmene budem unavená, no bola som čulá ako rybička. Pravdepodobne preto, že som sa naučila zaspáť v okamihu, ako som si našla miesto na krátky odpočinok, keď v práci nastal pokoj. V nemocnici bol od polnoci do jednej hodiny rána menší ruch, tak som si pospala celú jednu hodinu. Tanya mi povedala, že keď k nám akási sestra zo špecializovaného oddelenia na poschodí prišla po laboratórne výsledky, poznamenala, že to tu dnes máme nejaké pomalé. Očividne to zariekla. Sestry na pohotovosti vedeli, že takéto veci nemajú hovoriť.

Osprchovala som sa, obliekla si najpohodlnejšie pyžamo, aké som našla, naliala si veľký pohár bieleho vína a pritúlila sa k Fredovi na gauči. Mala som v úmysle zapnúť televízor a vyčistiť si hlavu, no spomenula som si, že v službe som si ani raz neskontrolovala telefón a notifikácie zo sociálnych sietí ma už poriadne lákali.

Podľahla som nevyhnutnému, otvorila som svoju obľúbenú mobilnú aplikáciu a začala skrolovať. Pred očami sa mi mihali videá roztomilých zvieratiek, ktoré robia roztomilé veci, ľudí, ktorí sa správajú ako idioti a dostávajú sa tým do problémov, príbehy o bývalých manželoch a manželkách, svalnáčoch púzujúcich pred zrkadlom vo fitku. Viac než

čokoľvek iné ma však zaujímali videá so sexuálnym podtónom. Konkrétne videá mužov s akýmkoľvek druhom masky na tvári. Moja posadnutosť nimi sa začala niekedy na jeseň, keď sa tento trend každý rok dostáva do centra pozornosti vďaka nadržaným milovníkom kníh a chlípnym používateľom sociálnych sietí, ktorí síce sledovali obsah, no sami sa doň nijak nezapájali, čo bol aj môj prípad.

Jednou rukou som poškrabkala Freda za ušami, druhou som ostošesť lajkovala videá mužov oblečených v kostýmoch rôznych komiksových postáv, vo futuristických vojenských uniformách, a dokonca aj v niekoľkých kostýmoch postáv z hororových filmov. Videá mužov v maskách podobných duchom som si uložila medzi najobľúbenejšie. Nad mužmi bez trička som priam slintala. Ak bol vo videu aj nôž a trochu falošnej krvi, bol to okamžitý odber.

Mojím najobľúbenejším tvorcom bol používateľ s prezývkou „Muž bez tváre“, pretože mal všetko, čo som milovala: vlastnoručne vyrobenú masku, ktorá sa nepodobala žiadnej inej a bola rovnako zmyselná ako desivá, svaly, dobre nasvietené videá, skvelý výber hudby a vrodené pochopenie toho, ako diváka navadiť a nechať ho prosieť o viac. Mala som uložený celý rad jeho videí, ku ktorým som sa pravidelne vracala a pozerala ich vždy, keď som potrebovala rozptýlenie po náročnej šichte.

Ako napríklad dnes večer.

Dopila som pohár s vínom – dopekla, pri skrolovaní som úplne stratila pojem o čase – a vstala. Fred zoskočil z gauča a schúlil sa vo svojom malom plstenom domčeku pri televízore. Robil to vždy, keď dosiahol hranicu prítulnosti. V kuchyni som skontrolovala, či má dostatok jedla a vody – obe misky boli poloplné –, a naliala si ďalší pohár vína. O chvíľu budem v polovici fľaše.

Čoskoro budem opitá a dúfam, že aj unavená. O desať hodín musím byť späť v práci a zúfalo som potrebovala dohnať spánok, ktorý som zameškala počas obvyklej rušnej zmeny.

Sadla som si na gauč, prehodila si cez plecia deku a potom som otvorila videá s Mužom bez tváre, ako som ho začala volať. Bolo ťažké vybrať jedno obľúbené, no ak by mi niekto priložil k hlave pištoľ a prikázal mi, že to musím urobiť, bolo by to video, v ktorom bol rozvalený na gauči. Mal v ňom obnažený trup, hlavu položenú na paži, a celú scénu zalievalo červené svetlo. Bolo ho vidno len od pásu nahor, pokožku mal posiatu tetovaniami, svaly sa mu napínali počas toho, ako sa jeho ruka hýbala v rytmickom pohybe, ktorý naznačoval, že onanuje, no neukázal to priamo.

Nikdy som nevedela, kam sa mám dívať, keď som sledovala jeho videá. Na jeho bicepsy, ktoré sa napínali a nadúvali s každým pohybom? Či na jeho hrud', ktorá sa prudko dvíhala, akoby bol na pokraji vyvrcholenia? Alebo som mala civieť do blba a predstavovať si, ako v ruke drží svoj stoporený penis?

Video sa začínalo tým, že hľadá do stropu. Na samom konci otočil hlavu a zadíval sa do kamery, a aj keď mal masku, mala som pocit, akoby ma videl. Akoby jeho čierne pohľad prenikol rovno do mojej duše a jeho usmievavé ústa volali moje meno, keď ejakuloval. Video sa končilo hneď po tom, čo otočil hlavu. Cítila som sa trápne pre to, koľkokrát som si video pozastavila tesne predtým, než sa skončilo, aby som mohla ešte chvíľu zízať do tých očí.

Aké by to bolo, byť s ním v jednej miestnosti pri natáčaní? Byť tou, na ktorú myslí, keď sa uspokojuje? Alebo ešte lepšie, prísť jedného dňa domov a nájsť ho na gauči, ako na mňa čaká v tme, posiaty krvou, s ostrým nožom v ruke?

Pri tej myšlienke som sa striasla od túžby aj strachu. Túžila som po tom, aj keď to pravdepodobne nebolo zdravé, no po všetkých prišerných udalostiach, ktorých som bola svedkom na traumačke a vo svojich tínedžerských rokoch, bolo prirodzené, že môj vkus sa začal stáčať na temnú stranu.

Možno by si pre mňa nasadil masku Tyler, pomyslela som si.

Jasné, Tyler. Chlap, s ktorým som sa stretávala takmer rok.

Skoro som naňho zabudla. Niežeby bol ľahko zabudnuteľný – vyzeral dobre a v posteli bol celkom fajn –, no keď som bola zaneprázdnená prácou, mala som tendenciu úplne sa v nej stratiť, čo sa vzhľadom na personálnu krízu v oddelení stávalo dosť často.

Kedy sme sa videli naposledy? Muselo to byť ešte pred Vianocami. Bol najvyšší čas dohodnúť si s ním schôdzku. Zajtra som mala poslednú pracovnú zmenu v týždni a potom ma čakali dva úžasné dni voľna. Čo môže byť príjemnejšie než stráviť ich s mužom, ktorý vie, kde sa nachádza klitoris?

Dopila som pohár s vínom, vzrušená možnosťou zažiť muža v maske v reálnom živote. Než som si to stihla premyslieť, spravila som screenshot obrazovky svojho obľúbeného videa a poslala ju Tylerovi spolu s textom:

Víkend mám voľný. Nechceš sa u mňa zastaviť a priniesť si masku, ako je táto? Sľubujem, že to bude zaujímavé.

Jeho odpoveď mi prišla až na druhý deň po niekoľkých hodinách služby, pretože v čase, keď som mu poslala správu, už ako každý normálny človek spal.

Pri čítaní jeho slov ma zabolelo pri srdci.

Dopekla, dievča, ty ešte žiješ? Myslel som si, že si sa na mňa vykašľala. Prešli už dva mesiace. Tú vec s maskou

prenechám niekomu inému. Nie je to nič pre mňa, navyše sa už vídam s niekým iným.

Dva mesiace? Naozaj to bolo tak dlho? Prečítala som si naše posledné správy a zistila, že mal pravdu. Možno bol čas objednať sa na ďalšie sedenie u terapeuta a spýtať sa ho, či nemá nejaké tipy na vyváženie osobného života s pracovným.

Pretože som v tom zjavne zlyhávala.

2

JOSH

„Všetko v poriadku, kamoš?“ spýtal som sa spolubývajúceho. Pred piatimi minútami sme prerušili videohru, ktorú sme hrali, aby mohol niekomu odpísať, a pomaly som sa začínal nudiť.

Tyler sa zvalil na gauč vedľa mňa. „Áno, len som odpísoval Aly, tej babe, s ktorou som sa stretával, že sa s ňou rozchádzam.“

Zamračil som sa. „Myslel som si, že ste sa rozišli pred mesiacmi.“

Potriasol hlavou, prešiel si dlaňou po tmavých blond vlasoch, napol pritom svaly a otočil hlavu, aby si skontroloval biceps.

Mal som sto chutí povedať mu, aby s tým prestal, no radšej som držal jazyk za zubami. Nebol tu nikto, na koho by mohol zapôsobiť. Vždy bol márnomyseľný a rád sa predvádzal, aj keď si nevedomoval, že to robí. V tej chvíli však vyzeral trochu nervózne, situácia s Aly ho zrejme trápila viac, než dával najavo.

„Mal som pocit, že ma zámerne ignoruje,“ povedal. „Ale pravdepodobne bola len zaneprázdnená prácou.“

Zadíval som sa na televízor, snažiac sa tváriť prirodzene. „Pracuje ako zdravotná sestra na pohotovosti, však?“

Už som poznal odpoveď, spolu s niekoľkými ďalšími faktmi, ako napríklad kde býva, ktoré školy navštevovala, aké mala známky a aký bol jej aktuálny rozvrh práce. Jednoducho všetky normálne veci, ktoré ľudia vedia o bývalých frajerkách svojich spolubývajúcich.

„Áno,“ odvetil Tyler. „Dva mesiace o nej nepočujem ani slovo, a zrazu – pozri, čo mi poslala.“

Vyťahol z vrečka telefón, odomkol ho a hodil mi ho. Zachytil som ho vo vzduchu a stuhol, keď moje oči pristáli na obrazovke.

No doriti.

Ono sa to vážne dialo. Nastal deň, ktorého som sa obával od založenia tajného účtu na sociálnej sieti pred dvoma rokmi. Môj online život sa premiešal s mojím skutočným životom, a onedlho to vyjde najavo.

Správaj sa normálne, človeče, pomyslel som si. Tyler ma pozoroval a ja som nemohol dovoliť, aby videl moje zdesenie. Ale, dopekla, Aly mala očividne slabosť pre masky, a zo všetkých screenshotov, ktoré mohla poslať môjmu spolubývajúcemu, si vybrala práve tento.

Odkášlal som si. „Nevravel si, že je na také veci.“ Bolo to zvláštne, pretože Tyler mal vo zvyku hovoriť mi o každom ohavnom detaile svojho sexuálneho života, aj keď som ho prosil, aby si ich nechával pre seba.

Odfrkol si. „Nevedel som o tom. Ešteže teraz chodím so Sarah, pretože ja na to veľmi nie som. Chcem ho len zasunúť, vytiahnuť a nič viac. Ja tie hry fakt nemusím.“

Pri jeho slovách mi prišlo ľúto všetkých žien, s ktorými sa kedy vyspal.

„Chápem,“ zaklamal som, zdvihnúc telefón bližšie k tvári, ako keby som sa snažil podrobnejšie preskúmať snímku, a ups, úplnou „náhodou“ sa mi pošmykol palec.

„Dočerta. Omylom som vymazal Alinu správu.“

Tyler pokrčil plecami. „To nevádi. Nepotrebujem mať v telefóne fotku nejakého frajera bez trička.“

Nejakého frajera bez trička, zopakoval som v duchu, keď som mu vrátil telefón. Neskúmal teda fotku príliš pozorne, pretože keby áno, rozoznal by tetovania. Moje tetovania. Baba, s ktorou spával, mu poslala screenshot jedného z mojich videí. Aj by som sa zasmial, nebyť strachu z odhalenia a adrenalínu, ktorý mi koloval v žilách.

„Pripravený?“ spýtal sa, zdvihnúc diaľkový ovládač.

„Jasné.“

Spustil hru a vrátili sme sa k strieľaniu na všetko, čo sa pohlo. Snažil som sa sústrediť na obrazovku pred mojimi očami, no jediné, na čo som myslel, bola tá správa. Aly chcela, aby ju pretiahol muž s maskou.

Stretol som ju len raz, ale zapôsobila na mňa. Bolo to cez leto, jedného skorého rána po tom, čo strávila noc v Tylerovej izbe. Tej noci som toho veľa nenaspal, preklíňal som tenké steny nášho bytu, až kým som nenašiel slúchadlá potláčajúce hluk a neprehlušil ich radovánky hudbou.

Vždy som spával mizerne, takže som nečakal, že niekto bude hore, keď som to o pár hodín neskôr vzdal a rozhodol sa ísť do kuchyne spraviť si kávu. Dvere Tylerovej izby sa s vŕzganím otvorili hneď po tom, čo mi rýchlou kanvica oznámila, že voda na kávu zovrela. Otočil som hlavu v očakávaní, že uvidím svojho spolubývajúceho, no namiesto neho som uvidel mladú ženu. Vysokú mladú ženu, ktorá mala na sebe jedno z Tylerových tričiek, ledva jej zakrývajúce rozkrok. Zrak mi okamžite padol na jej dlhé nohy. Tyler ju stretol vo fitku, ktoré navštevoval, a Aly naozaj aj vyzerala ako niekto, kto pravidelne dvíha činky: ma-

la hrubé stehná, vyrysované lýtka, a z toho mála, čo som zazrel, som usúdil, že rovnako svalnaté má aj paže.

Zdvihol som pohľad, uvedomujúc si, že na ňu zízam, a okamžite som to oľutoval. Aly bola sexy. Niežeby som čakal niečo iné; Tyler vždy chodil s atraktívnymi ženami. Aly však nebola typicky krásna, mala špicatú bradu, plné pery, ktoré vyzerali, že ich cez noc veľa používala, nos, o ktorom by moja mama povedala, že má výrazne talianske črty, a veľké tmavé oči. Hnedé vlasy mala strapaté, vlnili sa jej až po lakte.

Úsmev, ktorý mi venovala, keď sa nám spojili pohľady, bol oslepujúci. „Prosím, povedz, že máš vodu na dve kávy.“

Pritakal som a otočil sa k nej chrbtom.

Pokúsila sa so mnou viesť rozhovor, no ja som si držal odstup. Nebol som vyslovene hrubý, ale keď som jej začal dávať len jednoslabičné odpovede, dosť rýchlo stíchla. Aby som si to u nej trochu vyžehlil, najprv som zalial kávu jej a hrnček som postavil na kuchynský pult, potom som nalial vodu do svojho hrnčeka a zdúchol z kuchyne.

Tyler jej nepovedal, kto som. Vedel, že to tak bude lepšie, a preto som nemohol riskovať, že uvidí moju tvár a začne uvažovať, koho jej pripomínam. Príliš som sa podobal na svojho prekliateho otca, o ktorom nedávno vyšiel dokumentárny film na Netflixu. Pri mojom šťastí ho Aly určite videla.

Celé leto bolo vinou toho filmu príšerné a ja som ledva vystrčil nos z bytu. Vždy keď sa môj najdrahší ocko ocitol v správach, ktosi ma zastavil na ulici či v supermarkete so slovami: „Neviem, či ti to už niekto niekedy povedal, ale vyzeráš presne ako muž, o ktorom som minule čítal.“ Alebo o ňom počuli v podcaste. Alebo videli ďalšiu epizódu seriálu, mapujúcu jeho prehrešky.

S dokumentárnym filmom prišla nová vlna záujmu a celé mesiace som pracoval nadčas, aby reportéri nemohli vypátrať mňa, moju mamu či nevlastného otca. Každý chcel urobiť exkluzívny rozhovor s rodinnými príslušníkmi Georgea Marshalla Secliffa a niekedy zašli tak ďaleko, že porušili zákon, aby nás vystopovali. To bol dôvod, prečo som sa počas strednej školy začal venovať hackerstvu. Chcel som nás troch úplne vymazať z pamäte internetu, a tak som pre to urobil všetko, čo sa dalo.

Moje počítačové zručnosti sa vyplatili aj z dlhodobého hľadiska. Momentálne som pracoval pre prestížnu firmu zaoberajúcu sa kybernetickou bezpečnosťou, kde som písal kód, ktorý mal zabrániť iným hackerom infiltrovať sa do počítačových systémov firiem z rebríčka Fortune 500 a ukradnúť peniaze všetkých ich klientov. Mal som povolené pracovať z domu a mal som flexibilný pracovný čas, takže som sa popritom mohol venovať svojim koníčkom.

Ako napríklad nahrávaniu videí v maske.

Nechodil som na rande z rovnakého dôvodu, prečo som takmer nevychádzal z bytu. Aj keď som mal tmavšie a kratšie vlasy ako môj otec, podobali sme sa na seba až príliš. Keď som bol mladší a mal som chudšiu tvár, nebolo to také zlé. Bol som vycivené dieťa a to ma zachránilo. Lenže keď som vyrástol a zmužnel, a keď som sa blížil k veku, v ktorom bol otec, keď ho chytili policajti, stal som sa jeho vernou kópiou.

Jedna z prvých otázok, ktoré som položil ženám, s ktorými som si písal na online zoznamkách, bola, či majú rady žáner true crime. Ak odpovedali áno, zablokoval som ich a hľadal ďalej. Dal som šancu len tým, ktoré odpísali, že sa im „tie odporné veci“ hnusia. V zriedkavých prípadoch, keď som sa stretol so ženami naživo, naša fáza randenia trvala nanajvýš pár týždňov. Rozišiel som sa s nimi v mo-

mente, keď som mal pocit, že ku mne začínajú niečo cítiť alebo sa na mňa začali dívať pohľadom, ktorý mi prezradil, že sa snažia zistiť, odkiaľ ma poznajú.

Mal som problém aj so zrkadlami, pretože som sa do nich nemohol pozrieť bez toho, aby som si nepredstavil vlastnú tvár skrútenú od hnevu, keď na mňa dopadali otcove päste. Videl som veľa dokumentárnych filmov o násilníckych mužoch a vždy ma zmiatlo, keď ich rodinní príslušníci prisahali, že nemali poňatia, čo ich otec/manžel/strýko stváral vo voľnom čase.

Môj otec bol monštrum a to sa nedalo nijak zamaskovať. Spravodlivosti unikal tak dlho len preto, lebo sa zameriaval na ženy ohrdnuté spoločnosťou, bol šarmantný a na krátky čas ich dokázal obalamutiť. Tá chvíľa však stačila na to, aby presvedčil sexuálne pracovníčky, ktoré často navštevoval, aby s ním nastúpili do auta.

Presne ako jeho idol Ted Bundy.

Jediné spoločné zrkadlo v našom byte bolo v kúpeľni, a zakaždým keď som tam bol, sklonil som hlavu, aby som sa vyhol pohľadu na svoj odraz. Takže áno, moja tvár predstavovala problém, a preto bola myšlienka nosiť masku taká príťažlivá. Bol som na tú myšlienku fixovaný celé roky, ale až keď som na internete našiel článok o vzostupe účtov používateľov sociálnych sietí v maskách, ktorí uverejňovali videá so sexuálnym obsahom, konečne som si našiel zámienku, aby som si masku naozaj nasadil. Bol to trochu nadnesený článok o psychologickom aspekte tohto trendu, no ignoroval som všetky zbytočné kecy a zameral sa na videá v článku.

Mohol by som to vyskúšať, pomyslel som si. Bola to príležitosť konečne sa zapojiť do sveta sociálnych sietí, ukázať svoje vyrysované telo, na ktorom som tak tvrdo pracoval,

a splniť si túžbu komunikovať s ostatnými ľuďmi. Po otcovi som zdedil niekoľko povahových črt a jedna z nich bola túžba byť obdivovaný. Väčšinu svojho života som ju potláčal, no v poslednom čase sa ma moja terapeutka snažila presvedčiť, že je normálne hľadať obdiv a uznanie. Naše primitívne mozgy po tom dychtili, pretože v čase, keď sme si navzájom mlátili hlavy mamutími kosťami, byť populárny znamenalo byť v bezpečí jaskyne a chránený.

Keď som sa teda utvrdil v tom, že je v poriadku plniť si svoje túžby, objednal som si špičkové kamerové vybavenie, ale než som si založil účet na sociálnej sieti, strávil som hodiny navrhovaním a 3D tlačou masky a pozeraním videí o filmovaní na YouTube.

Nezmienil som sa o tom absolútne nikomu. Dokonca ani Tylerovi, ktorý bol mojím najlepším priateľom.

„Kámo, dnes ti to vôbec nejde,“ povedal, keď sme obaja vo videohre zomreli. Opäť.

„Dopekla, prepáč. Myslím na prácu,“ zaklamal som.

Položil ovládač na konferenčný stolík silnejšie, ako bolo potrebné. „Nevadí. Nadnes končím. Idem do fitka, kým tam bude plno.“

Vstal z gauča a odpochodoval do svojej izby.

Tyler sa občas správal ako kretén, no bol jediný, kto ma neopustil, keď mi zatkli otca. Pod jeho protivným zovňajškom sa skrýval dobrý a lojálny priateľ. Bol to jeho nápad presťahovať sa do iného mesta, keď ľudia na vysokej škole zistili, kto som. Jeho presné slová boli: „Kašli na nich. Vypadnime odtiaľto.“ Najprv som si myslel, že iba žartuje, no Tyler vyplnil oficiálne dokumenty na zmenu školy a začal mi posilať ponuky na bývanie mimo kampusu.

Zo školy som teda odišiel, ale do novej som s ním už nenastúpil. Mal som pocit, že moje študentské časy sa na-

plnili, žiadny profesor ma nemohol naučiť o hackerstve nič nové. Dovzdelal som sa online, až kým som sa necítil pripravený vstúpiť na trh práce. Uchádzal som sa len o jednu pozíciu – tú, ktorú momentálne zastávam –, a to tým spôsobom, že som sa nabúral do počítačového systému obrovského mediálneho konglomerátu a ukázal firme, pre ktorú teraz pracujem, ako som sa dostal cez ich zabezpečenie.

Sľúbili mi kráľovský plat, ak pre nich začnem pracovať a ak budem vždy o krok vpred pred novými kybernetickými hrozbami. Z prvej výplaty som si bez mihnutia oka kúpil tú najdrahšiu amatérsku kameru na trhu a zaplatil nájom za byt na ďalšie dva roky.

Z Tylerovej izby ku mne doľahlo buchnutie zásuvky, čo som bral ako znamenie vstať. Telefón som mal na stole vo svojej izbe a čo najskôr som ho chcel držať v ruke. Potreboval som nájsť video, z ktorého Aly spravila screenshot, a zistiť, či ho nejako okomentovala. Mala úchylku na masky. Alebo ju prinajmenšom zaujali natoľko, že chcela, aby si pre ňu jednu niekto nasadil.

Doteraz som ignoroval každú jednu správu, v ktorej ma ľudia žiadali, aby som sa s nimi stretol naživo a splnil ich fantázie. Na internete boli všetci ľudia veľká neznáma. Mohli byť kýmkoľvek a ja som sa nechcel ocitnúť v dome nejakého osemdesiatnika, keď som čakal sladkú dvadsiatničku.

Aly nebola neznáma. Poznal som ju. Lepšie, ako by som mal, to priznávam, no vďaka otcovým génom mi padlo zaťažko neprekračovať hranice.

Totiž, Aly bola v našom byte, v jedinom útočisku, ktoré mi ešte zostalo. Potreba chrániť svoju identitu a udržať Tylera aj mňa v bezpečí bola taká silná, že som si musel každého, koho Tyler pozval do bytu, preklepnúť praktic-

ky na úrovni FBI. Tyler, našťastie, chápal moje nutkanie a vždy mi vopred oznámil, keď plánoval mať spoločnosť. Po zistení, že pozvaná osoba nepredstavuje hrozbu ani pre jedného z nás, som sa zvyčajne upokojil, ale môj záujem o Aly bol už dávno za bodom ľahostajnosti.

Vošiel som do izby, schmatol telefón, otvoril svoj profil a sadol si na posteľ. Video, z ktorého urobila Aly screenshot, bolo jedno z mojich najpopulárnejších, malo viac ako 3,4 milióna pozretí. To však znamenalo, že ak som ju chcel nájsť, musel som si prejsť tisícky komentárov, a aj tak nebolo isté, že sa mi to podarí. Väčšina ľudí na internete zostávala v anonymite. Pri mojom šťastí bude Aly jednou z nich. Keby som tak mohol napísať kód na jej vyhľadanie. Toto si však vyžadovalo manuálne prehľadanie, a tak som sa oprel o čelo postele a začal skrolovať a prezeráť si používateľské mená a profilové fotky.

Uplynula asi hodina, než som sa náhle v sede napriamril a palec sa mi vznášal nad používateľským menom „aly.aly.koniec.hry“. Panebože, bola to ona? Klikol som na jej profil a, ako inak, bol súkromný. Naklonil som hlavu a prižmúril oči. Profil obsahoval nejasnú fotografiu tmavovlasej ženy. Urobil som screenshot, potom som na fotke pomocou AI softvéru, ktorý som si nahral do telefónu, vyriešil problémy s rozlíšením, až kým som sa nedíval na krištáľovo čistý obrázok Aly. Bol som presvedčený, že je to ona.

Aby som si tým bol stopercentne istý, prihlásil som sa do svojho počítača a nabúral sa do jej účtu. Použil som všetky esá v rukáve, aby som po sebe zakryl stopy a zabránil tomu, aby bol jej účet označený ako hacknutý. IP adresa, ktorú použila na vytvorenie účtu, bola miestna, a keď som sa v údajoch pohrabal ešte viac, zistil som, odkiaľ presne ju použila.

Našiel som ju. Aly nielenže mala úchylku na masky, ale jedno z mojich videí sa jej páčilo natoľko, že k nemu napísala komentár: „*Pane, som v práci. Ako sa opovažujete?*“

Nechala aj iné komentáre?

Prihlásil som sa do svojho účtu v počítači a vytvoril pár riadkov kódu, ktorý mi ju pomôže vyhľadať v sekcii komentárov. Zanechala po sebe toľko stôp, až sa mi z toho začala točiť hlava. Označila, že sa jej páči, uložila si a komentovala takmer každé jedno video.

Všetka krv v tele sa mi nahrnula do penisu, ktorý mi napínal látku teplákov. Toto nebolo dobré. Nemal by som tu sedieť a slintať nad bývalou... Kým pre môjho spolubývajúceho vlastne bola? Frajerkou určite nie, svoj vzťah nebrali dosť vážne na to, aby ho zadefinovali, a Tyler spával s ďalšími babami počas toho, čo sa stretával s Aly. To znamenalo, že som neporušoval žiadny kódex o priateľstve, však? Len pár zákonov o ochrane súkromia a celý rad spoločenských noriem, čo ma však nikdy veľmi netrápilo. Tyler bol jediný priateľ, ktorého som mal. Nechcel som riskovať, že ho stratím pre nejakú ženu, aj keby ma tá žena prenasledovala v snoch, odkedy som ju prvýkrát stretol.

To, o čom nevie, mu nemôže ublížiť, pomyslel som si. A nebolo to tak, že by som už stihol vypariť niečo nekalé. Na menšom online prenasledovaní predsa nebolo nič zlé. Ona robila to isté mne.

Zrak mi pristál na prvom komentári, ktorý vygeneroval kód.

„*Je toto video dôvod, prečo som sa z ničoho nič zobudila o druhej hodine ráno? Volalo ma k sebe?*“

Pokrútil som hlavou a uškrnul sa. Takže je aj vtipná. Akoby nestačilo, že je sexy a pre mňa tak trochu zakázané ovocie.

Čítal som ďalej. Jej komentáre sa pohybovali od ľahko-myseľných po oplzlé.

„Chcem sa poďakovať algoritmu, že ma sem priviedol.“

„Už po šiestykrát si púšťam toto video.“

„Z tohto videa som vzrušená veľmi skoro ráno.“

„Najradšej by som sa k nemu PRIPLAZILA.“

„Bum. Práve mi explodovali vaječníky.“

„Toto je hororový film, v ktorom by som s radosťou zomrela. Všetci ostatní by sa rozutekali, zatiaľ čo ja by som sa namiesto toho smelo rozbehla, rovno v ústrety nebezpečenstvu.“

Odsunul som sa od stola. Toto nebolo dobré. Ten posledný komentár ma zasiahol viac než ostatné a predstavu, ako ju naháňam, a keď ju konečne chytím, poriadne ju pretiahnem, som teraz nemohol dostať z hlavy.

Takto sa to začalo u otca? Nevinnou predstavou o zneuctení ženy niekde, kde nikto nebude počuť jej krik? Bude sa to postupne zhoršovať, zmenia sa moje predstavy v túžbu jemne ju škrtiť a potom ju škrtiť čoraz silnejšie, až kým z nej nevytrtkám dušu a z očí jej nezmizne záblesk života?

Môj penis okamžite ochabol, čo som bral ako dobré znamenie. Nevzrušovala ma myšlienka ublížiť Aly, takže som možno nebol až taký narušený, ako som sa vždy obával.

Prisunul som si stoličku späť k stolu a prečítal si zvyšok toho, čo napísala. Chvíľu to trvalo, pretože tam bolo viac ako sto komentárov.

Neprešla ani minúta a môj penis opäť stvrdol. Veľa komentárov sa točilo okolo toho, ako ju po príchode domov čakám na gauči, a myseľ sa mi čoskoro začala naplňovať predstavami o tom, ako jej fantázie naplňam.

Čo by sa stalo, keby som sa skutočne vlámal do jej domu?

Najskôr by ma postrelila, alebo by ušla a zavolala na mňa policajtov a môj život by bol v troskách, zatkli by ma a novinové články by hlásali, že som ako môj otec.

Boli to však len predstavy, nič iné. Predstavy o tom, ako sa vlámam k Aly domov a urobím presne to, po čom tak túžila. Priplazila by sa ku mne. Prosila by ma, aby som ju pomiloval, zatiaľ čo by som jej pri krku držal nôž.

„Tento muž mi vždy vyskočí v novinkách, no nikdy nevyskočí na mňa. Je to smutné.“ Toto bol pravdepodobne môj najobľúbenejší komentár.

Zastonal som a vložil rukou do gatií. Bolo toľko vecí, ktoré by som tej žene urobil, keby mi to dovolila. Splnil by som každú jej zvrátenú myšlienku. A nemusel by som sa báť, že sa jej túžba zmení na hrôzu, pretože by som mal na tvári masku. Aspoň raz v živote by som sa nebál toho, že ma spoznajú.

Tá myšlienka ma vzrušila takmer rovnako ako Aly.

Oprel som sa o stoličku, zvierajúc svoj úd. Aké by to bolo vlámať sa jej do domu? Vedel som, že by som to dokázal. Spolu s hackovaním som bol celkom dobrý v zakrádaní. Vždy som ponocoval, čo platilo najmä v poslednom čase, keď hrozilo menšie riziko, že ma niekto uvidí v tme ako za denného svetla. Nakupoval som v obchode s potravinami, ktorý bol otvorený nonstop, do fitka v našom bytovom dome som chodieval o druhej hodine ráno, keď tam nikto nebol.

Hladil som si penis a predstavoval si, ako odomykám Alin zámok na dverách. Naučil som sa to ešte ako tínedžer, aby som sa mohol vkradnúť do pracovne svojej terapeutky a zistiť, čo o mne napísala – bola to chyba, pretože som nebol pripravený na to, čo som našiel, no aspoň som sa naučil novú zručnosť. Teraz by som ju mohol oprášiť a vlámať sa do Alinho domu uprostred noci, keď bude v práci.

Prešiel som si palcom po špičke penisu, na ktorej sa už stihol vytvoriť predejakulačný sekret, potom som sklúzol rukou späť nadol. Viečka sa mi zachveli, keď som si predstavil Aly, ako stojí vo dverách domu, unavená po dlhej nočnej službe, ako vytreští oči od strachu, keď si uvedomí, že nie je sama.

„Kto je tam? Čo chceš?“ Počujem, ako volá roztraseným hlasom.

V myslí na ňu vytasím nôž.

Teba.

Zdvihne ruky. „Vezmi si, čo chceš, a vypadni. Prosím, neubližuj mi.“

Pokrútim hlavou a skloním špičku noža smerom k podlahe vo veľavýznamnom geste. Aly klesne na kolena ako dobré dievča. Podídem k nej, pozorujem, ako sa jej dvíha a klesá hruď. Jej pohľad sa presúva z noža na môj nahý trup, posiaty krvou, čierne zreničky jej postupne pohltia hnedé dúhovky, keď sa jej strach začne meniť na žiadostivosť.

Stojím nad ňou, dívam sa dolu na jej vyvrátenú tvár, vyžívam sa v zraniteľnosti jej pozície. Veľmi opatrne jej položím špičku noža pod bradu a zakloním jej hlavu, rozopnem si zips na nohaviciach a vytiahnem penis. Zdvihne pohľad do tmavých očných otvorov mojej masky, na chvíľu sa jej zatají dych, potom pootvorí pery, nakloní sa dopredu, omotá svoje zvodné ústa okolo špičky môjho údu a...

Och, dopekla, o chvíľu sa spravím.

Rýchlo som vytiahol pár vreckoviek z neďalekej škatule a vložil ich do teplákov práve včas. Predstava Aly, ako predo mnou kľučí, vystrašená a nadržaná zároveň, vo mne čosi prebudil. Túžil som po nej. Veľmi. Viac než po čomkoľvek inom.

Budem musieť nájsť spôsob, ako ju dostať bez toho, aby sa to skončilo mojím zatknutím.

Alina ulica bola rozsvietená ako na Vianoce, čo bola prekvapivo tá najväčšia prekážka, ktorej som musel pri plánovaní svojho malého kaskadérskeho kúska čeliť. Prešiel týždeň, odkedy som videl jej správu Tylerovi. Sedem dní som sa snažil nájsť vhodné výhovorky, aby som nepokračoval v tomto šíalenstve, medzičasom som si nacvičoval otváranie zámkov, skúmal, či Aly má alebo nemá domáci bezpečnostný systém – nemala, čo bolo absolútne neprijateľné –, a jazdil po jej ulici neskoro v noci, aby som preskúmal okolie.

Logická časť môjho mozgu očividne nedokázala presvedčiť zvyšok mňa, aby som sa na celú vec pozrel racionálne, pretože hľa, zrazu som stál pri Aliných zadných dverách, snažiac sa lapiť dych po tom, čo som spôsobil výpadok elektriny v celej ulici a šprintoval za jej dom, aby som znefunkčnil zadné osvetlenie, kým sa znova zapne prúd.

Oprel som si hlavu o stenu domu a zavrel oči. Prichytia ma pri čine. Prichytia ma pri čine, dostanem sa do medzinárodných správ, keď zistia, kto je môj otec, a sudca určite nebude toho názoru, že šlo o moje prvé vlámanie. Bude si myslieť, že som mal v pláne niečo oveľa horšie, a za moju hlúposť ma pošle na doživotie do väzenia.

A to len preto, že som si chcel zatrkať s peknou babou, ktorá má rada maskovaných mužov.

Mal by som sa vrátiť domov. Mal by som sa odtiahnuť od steny, nastúpiť do auta, odfrčať a zabudnúť na Alinu záľubu. Normálny chlap by to urobil. Zdravý chlap. Ja som však nebol ani jedno, ani druhé, myšlienky na odchod som v sekunde stopol rýznym „NIE!“.

Možno bol najvyšší čas prijať fakt, že nie som normálny a nikdy nebudem. Chcel som veci, ktoré väčšina ľudí nechcela, túžil som po temnote a skazenosti namiesto svetla a lásky. Od nepamäti som zápasil s vlastnou prirodzenosťou a bol som z toho už unavený.

Tak veľmi unavený.

Bolo by oveľa jednoduchšie poddať sa tomu. Bola by to úľava. Tvrdilo som pracoval na náprave a potláčaní vecí, o ktorých mi ostatní tvrdili, že nie sú normálne, no aj po viac než desaťročí terapie a užívaní liekov mi zostali myšlienky a túžby, ktoré väčšina spoločnosti považovala za problematické.

Teraz som mal šancu konečne si ich splniť. Pripravil som sa tak dobre, ako sa dalo. Bol som zakrytý od hlavy až po päty, forenzný tím by nemal nájsť žiadne stopy mojich kožných buniek. Iba jeden z Aliných bezprostredných susedov mal bezpečnostný systém, do ktorého som sa nabúral, aby som zistil, či niektorá z kamier nesníma jej dvor. Nesnímala ho ani jedna. Pre každý prípad som si na hlavu natiahol kuklu, aby som si zakryl tvár. Obul som si o číslo väčšie topánky a podrážky som prelepil lepiacou páskou, aby po nich nezostali žiadne rozoznateľné odtlačky. Ostávalo už len vojsť do domu, urobiť to, čo som sem prišiel urobiť, a vypadnúť odtiaľto.

Zhlboka som sa nadýchol a otočil sa čelom k dverám. Vo svite polmesiaca a vianočného osvetlenia som nahmatal kľučku. Stiahol som si z pleca batoh a vytiahol z neho súpravu na odomykanie zámkov. Oceľové nástroje sa leskli v mesačnom svetle, keď som sa pustil do práce.

Keďže som mal sklony k posadnutosti, odomknutie zámky som si natrénoval tak, že trvalo iba minútu. Stisol som kľučku a v duchu si želal, aby to predsa len nebolo také

ľahké. Vydýchol som od úľavy, keď sa dvere nepohli. Držala ich západka. Ani to však nebola dostatočná ochrana pred mnou či iným nebezpečným zlodejom. Aly rozhodne potrebovala spoľahlivejšie riešenie.

V duchu som si poznamenal, že mám poslať objednávku v jej mene obchodu s domácim zabezpečením, potom som odložil súpravu na odomykanie klasických zámok a vytiahol drahé magnety, ktoré som si kúpil online. Otvorenie západky trvalo oveľa dlhšie ako odomknutie zámky. Mohol som síce dvere vykopnúť alebo použiť inú deštruktívnu metódu, aby som sa dostal dovnútra, ale nechcel som poškodiť Alin majetok či uľahčiť niekomu inému ísť v mojich šľapajach, aj keď to znamenalo robiť veci pomalšie a namáhavejšie.

S pribúdajúcimi minútami sa mi na čele začali tvoriť kropaje potu. Pri každom zvuku, ktorý znel priveľmi blízko, som stuhol, srdce mi búšilo v hrudi zo strachu, či ma nechytia. Strhol som sa, keď ku mne doľahlo kvílenie sirény, ale zvuk sa nepribližoval, hýbal sa rovnobežne s Alinou ulicou a potom zanikol v diaľke.

Celú minútu po tom som sa snažil dostať dýchanie do normálu.

Toto bolo šialené. Úplne šialené. No aj tak som zdvihol magnety a vrátil sa k otváraniu západky.

Po chvíli, ktorá mi pripadala ako večnosť, magnety zachytili západku a tá skĺzla z dverí. Oprel som si čelo o dvere a roztrasene vydýchol. V žilách mi kolovalo toľko adrenalínu, že sa mi potrebou vypudil ho zo seba triaslo celé telo. Neprestával som sa obávať, že celé toto dobrodružstvo sa skončí katastrofou, no napätie z nebezpečenstva bolo vzrušujúcejšie než čokoľvek, čo som kedy zažil. Vráťane zoskočku padákom.

Aj môj otec sa takto cítil? Poháňal ho spolu so sadistickými túžbami pocit vzrušenia?

Potriasol som hlavou a narovnal sa. O tom môžem uvažovať neskôr. Teraz sa potrebujem dostať dnu.

Stisol som kľučku a opatrne otvoril dvere. Jediná vec, ktorú som z internetu nedokázal zistiť, bolo to, či Aly má alebo nemá domáce zvieratá. Keď som otváral zámku, nepočul som brechot psa, to však neznamenal, že na mňa vnútri nečaká rozzúrený ovčiak, vycvičený byť ticho. Mohol som sa na to spýtať svojho spolubývajúceho – Tyler tu bol niekoľkokrát, takže by poznal odpoveď –, no nechcel som, aby si myslel, že ma zaujíma niektorá z jeho bývaliek, najmä nie Aly.

Zadná časť domu bola tmavá, z obývačky, kde stál Alin vianočný stromček, vychádzala len jemná žiara. Bolo tam dosť svetla na to, aby som rozoznal okolie a utvrdil sa v tom, že tam na mňa nečaká žiadny zúrivy pes.

Rýchlo som za sebou zavrel dvere a zamkol ich.

Vzduch preťalo prenikavé zasyčanie.

Doriti! Aly predsa len mala nejakého démonom posadeného psa, ktorý sa mi pravdepodobne chystal roztrhať nohu a postrieť mojou krvou celý dom, aby polícia ľahčil prácu.

Schmatol som kľučku a chystal sa vziať nohy na plecia, keď vtom do chodby nacupitalo malé, naježené kľbko srsti a prudko zastalo.

Mačka. Aly mala mačku.

Dívali sme sa na seba v tme. Aj keď mala dlhú čiernobielu srst, bola dosť útla. Ak by došlo k najhoršiemu, porádil by som si s ňou.

„Neštvi ma,“ varoval som zviera.

Mačka sa otočila bokom, postavila sa na špičky labiek a naježila sa ako skunk.

Uškrnul som sa. Možno bola malá, no správala sa veľmi bojovne, čo som vedel oceniť.

Nikdy som nemal domáce zviera. Sérioví vrahovia boli známi tým, že si svoje perverzné chůtky vybíjali na malých zvieratkách, a ja som nechcel pokúšať osud pre prípad, že by sa zo mňa vykľul môj otec. Báľ som sa, že ak si nejaké zviera adoptujem, buď k nemu nebudem nič cítiť – nebudem prejavovať žiadne známky ochranárskeho inštinktu či roztomilej agresie, ktorými oplývala väčšina majiteľov domácich zvierat –, alebo sa mi potvrdia moje najhoršie obavy a pri pohľade naň si pomyslím „korisť“.

Sekundy plynuli, stál som prilepený k rohoške a čakal na záchvev násilníckeho pudu. No jediné, čo som cítil, bola mierna obava. Mačky predsa majú pazúry. Čo ak sa na mňa vrhne a poškriabe ma tak, že mi z rany začne tiecť krv? Na identifikáciu osoby stačí jediná kvapka.

Mačka sa bez varovania pohla vpred.

Dopekla. Čo má za lubom?

Ustúpil som dozadu a oprel sa chrbtom o dvere, hypnotizovaný očami zvieraťa, žiariacimi v tme. Bolo by ľahké zabiť toto malé, naježené stvorenie, no ja som mu vôbec nechcel ublížiť. To bolo dobré znamenie, nie? Alebo bolo všetko také nové, že reakcia, ktorú by som za normálnych okolností považoval za nevyhnutnú, sa tentoraz nedostavila?

„Žiadne škrabanie,“ povedal som mačke.

Stále existovala možnosť, že v mojom vnútri nepozorovane tlie silná túžba po krvi, a ak by ma mačka napadla, vražedné inštinkty by sa mohli predať do popredia a spôsobiť, že urobím niečo zlé. Nikdy som si neveril a toto vyzeralo ako ideálna príležitosť na to, aby som sa raz a navždy presvedčil, či sme si s otcom podobní.

Mačka nerušene vykročila k mojim nohám. Zostal som stáť ako prikovaný, vyčkával som, či ma pohryzie, no namiesto toho sa mi začala obtierať o nohavice a priasť tak hlasno, že to znelo, akoby ktosi štartoval auto.

Vydýchol som od úľavy. Čupol som si, aby som si zviera obzrel zblízka. Mačka bola prekvapivo... roztomilá. Nad očami mala biele fľaky, vďaka ktorým vyzerala, akoby mala obočie. Mala ich stiahnuté k sebe, oči napoly privreté. Znova sa šuchla o moju nohu, akoby mi tým chcela naznačiť, že ju mám pohladkať. Myslel som si niekedy o niečom, že je to roztomilé? Možno by otázka mala znieť skôr: dovolil som si niečo také niekedy myslieť?

„Prepáč, som trochu nesvoj,“ povedal som, zdvihnúc ruku, aby som zviera poškrabkal medzi ušami a potom na chrbte, ako som to videl robiť ľudí v televízii. Toto bolo prvýkrát, čo som sa dotkol zvieraťa, prsty sa mi triasli. Našťastie to bolo z nevyčerpaného adrenalínu a nie z rastúcej túžby uskrtiť Alinho domáceho maznáčika.

Kríza odvrátená. Aspoň zatiaľ.

Tento týždeň som sa o sebe dozvedel dve zásadné veci: nechcel som ublížiť Aly ani jej mačke. Možno som nakoniec predsa len nebol psychopat. Tým nezáležalo na nikom a na ničom okrem seba. To však nevylučovalo sociopatiu. Väčšina sociopatov bola schopná zaujímať sa o pár vyvolených. Boli to vzácne výnimky, ku ktorým prechovávali intenzívnu lásku a oddanosť, avšak k ostatným ľuďom necítili vôbec nič. Mne záležalo na mame, nevlastnom otcovi a Tylerovi. Boli to moji príbuzní a priatelia, ostatným som nevenoval veľkú pozornosť. Bolo to pre poruchu osobnosti alebo preto, lebo boli jediní, ktorí si *získali* moju dôveru?

Potriasol som hlavou a narovnal sa, ignorujúc mačkino hnevliivé protestné mňaukanie, keď som ju prestal hladkať.

Neprišiel som sem na to, aby som sa emocionálne zbližoval so zvieratom. Môj čas bol obmedzený, a čím dlhšie som otáľal, tým vyššie bolo riziko, že ma odhalia. Svoje duševné zdravie budem riešiť neskôr.

Teraz musím natočiť video a umiestniť do domu kameru.

Nastal čas zistiť, ako vážne myslela Aly to, že chce prísť domov a nájsť maskovaného muža, ako na ňu čaká v tme.

3

ALY

Dnes večer to vyzeralo, že všetci v tomto prekliatom meste stratili rozum. Počas bežných pracovných zmien sme boli svedkami mnohých zvláštnych prípadov, táto však bola iná. Prestala som rátať počet pacientov, ktorých som za posledných sedem hodín ošetrila a ktorí si ublížili alebo ich zranil niekto iný tým, že stvárali detinské nerozvážnosti.

Šíril sa azda sociálnymi sieťami nejaký nový nebezpečný trend, o ktorom som nevedela? Alebo sa niekto snažil napodobniť situáciu zo starého televízneho sitkomu, v ktorom ľudia narážali nákupnými vozíkmi do rôznych vecí? Niečo predsa muselo vysvetliť takú veľkú mieru hlúposti. To všetko nemohla byť iba náhoda.

Teraz sme si užívali chvíľu pokoja, čo nebolo tak neskoro v noci nič nezvyčajné. Sedela som schúlená na stoličke v oddychovej miestnosti a popíjala ďalšiu šálku kávy. Moja zmena bola ešte len v polovici, no ak bude aj zvyšok noci takýto šialený, budem potrebovať veľa kofeínu, aby ma udržal v stave fungovania.

Do miestnosti vošla Tanya. Zamierila k oknu a tak sústredene civela na nočnú oblohu, že si ma možno ani nevšimla. „A to nie je ani spln,“ zašomrala.

Narovnala som sa. „Takže sa to nedeje len s mojimi pacientmi?“

Otočila sa ku mne a pokrútila hlavou, vrkoče jej sklzli cez plecia. „Nie. Dnes večer sa v meste odohráva niečo zvláštne.“

Vymenili sme si ustarostené pohľady, potom sa každá z nás zahľadela iným smerom. Takéto veci sa z času na čas stávali, objavovali sa zvláštne vzorce, ktoré nútili človeka myslieť si, že ľudia sú prepojení viac, ako si uvedomujeme. Jeden týždeň prudko narástol počet obetí autonehód, ktorý nespôsobilo zlé počasie ani premávka. Ďalší sme zas videli viac obetí domáceho násillia ako zvyčajne a nasledujúci veľký počet obetí strelných zranení.

S Tanyou sme sa o tom párkrát rozprávali a uvažovali, či ľudia majú nejaké kolektívne vedomie alebo či to má niečo spoločné s magnetickými prúdmi či s tým, že my všetci zachytávame tie isté nenápadné signály z okolia.

Dokonca som to spomenula aj pred jedným z policajtov, ktorý sem chodil pravidelne hliadkovať, a namiesto toho, aby si o mne myslel, že som čudáčka, dal mi za pravdu a povedal, že on a jeho kolegovia už niekoľkokrát zažili čosi podobné. Pochytali zločincov, ktorí neboli nijako prepojení, no v jeden týždeň spáchali prakticky rovnaký zločin. Ďalší týždeň zatkli novú partiu zločincov, ktorých spájalo zas niečo iné.

Povedala som o tom Tanyi a obe sme zostali také vydesené, že sme sa tejto téme odvtedy úplne vyhýbali, ako keby už len zmienka o nej mohla spustiť novú vlnu neobvyčajných udalostí.

„Ako sa má Brinley?“ spýtala som sa. Tanya s ňou odpracovala zmenu a dozerala na ňu tak ako ja v jej prvú noc.

Tanya sa presunula z okna ku kávovaru. „Dobre, vďaka bohu. Myslím, že máš pravdu, zvládne to. Prvá zlá noc ju len trochu rozladila.“

„Nič nepreverí odvahu človeka väčšmi ako krst ohňom,“ povedala som.

Tanya si do šálky naliala kávu, otočila sa ku mne a, opierajúc sa bokom o kuchynskú linku, odchlipla si z nápoja. „Nebolo by to také strašné, keby sme mohli pacientov pre-rozdeliť medzi viac ľudí.“

Jej slová ma pobavili. „Keď už o tom hovoríme, chystáš sa budúci mesiac na veľtrh práce?“ Nemocnica pravidelne otvárala svoje stánky na stredoškolských burzách a miestnych náborových podujatiach v snahe prilákať viac ľudí do ošetrovateľských odborov. Len málokto sa tu aj skutočne zamestnal, no každý nový prírastok sme brali ako výhru.

Tanya prikývla. „Chceš tam ísť so mnou? Ráta sa nám to ako pracovná zmena a trochu denného svetla ti prospeje.“ Premerala si ma ponad okraj šálky so zdvihnutým obočím. „V poslednom čase vyzeráš akosi zmorene.“

Prevrátila som oči. „Lebo ty vyzeráš čulá ako rybička.“

Odfrkla si. „Tak pôjdeš so mnou alebo nie? Nenúť ma vziať tam Donnu.“

Obe sme vystrúhali grimasu. Donna bola jedna zo sestier, ktoré tu začali pracovať minulý týždeň spolu s Brinley. K pacientom sa správala príšerne a na prácu zdravotnej sestry nemala žiadne prirodzené vlohy. Tá by pri náboroch ľudí od kariéry v zdravotníctve s najväčšou pravdepodobnosťou len odradila.

„Áno, pôjdem,“ odvetila som.

Tanya si uľavene vydýchla a dopriala si ďalší dúšok kávy.

Zavládlo medzi nami príjemné ticho, v ktorom sme sa obe vyžívali. V niektoré noci sme si na chvíľu aj sadli a poklebetili, no v iné, ako bola táto, sme sa len v tichosti stratili každá vo svojich myšlienkach a snažili sa polapiť dych.

Tanyi zapípal pager, ktorý mala pripnutý na opasku. Pri pohľade naň potichu zanáďavala. „Laboratórne výsledky,“ povedala, dopila kávu a vyšla z miestnosti.

Keď odišla, skontrolovala som svoj pager. Aj ja som čakala na výsledky krvi dvoch pacientov a prekvapilo ma, že som ich ešte nedostala. Možno by som mala podplatiť kamarátku Vern z laboratória, aby sa s tým poponáhľala.

Moju pozornosť upútal dátum v hornej časti pagera. Narovнала som sa. Dnes bol štvrtok. To znamenalo, že Muž bez tváre zverejní nové video. Robil to každý utorok, štvrtok a sobotu. Ako som na to mohla zabudnúť?

Vstala som zo stoličky a zamierila k svojej skrinke. Celú miestnosť som mala iba pre seba, čo bolo samo osebe malý zázrak, a nehodlala som si nechať ujsť príležitosť pozrieť si nové video v pokoji.

„No tak,“ zamrmlala som, keď som netrpezlivými prstami otvárala zámok skrinky. Každú sekundu sa mohli otvoriť dvere a to by znamenalo, že by som video musela nechať na ďalšiu prestávku alebo až na koniec služby.

Siahla som do skrinky a vytiahla telefón z kabelky. Ťukla som na ikonu aplikácie sociálnej siete a prešla rovno do vyhľadávacieho panela. O sekundu neskôr sa načítal profil môjho obľúbenca, a keď som zbadala známe útržky z jeho videí v rôznych pózach a štádiách vyzliekania, telo mi zaplavil príjemný pocit tepla.

Dopekla, ten chlap bol sexy.

Dych sa mi zrýchľil, keď som civela na obrazovku telefónu, bradavky pod zdravotníckou blúzkou mi začali tvrdnúť. Správala som sa pri ňom ako Pavlovov pes, no namiesto slintania nad očakávanou porciou jedla som zvlhla od očakávania rozkoše. Toto nemohlo byť normálne – ani moja prudká reakcia na jeho zjav, ani to, že som bola pripravená

vrhnúť sa naňho po letmom pohľade na jeho profil. Budem musieť prestať masturbovať pri jeho videách, pretože to, že som bola tak rýchlo vzrušená, začínal byť problém. Najmä teraz, keď nebol čas ukojiť si svoju náhlu potrebu a po zvyšok noci budem vlhká už len z myšlienky naňho.

Mala by som odložiť telefón a pozrieť si video neskôr, najlepšie osamote doma v spálni, kde som mala ľahký prístup k vibrátoru, môj prst ma však neposlúchal a otvoril najnovšie video, ako keby mal vlastnú myseľ. Video bolo pravdepodobne veľmi dobré, pretože bolo zverejnené len pred pár hodinami a už malo viac ako stotisíc pozretí.

Pritiahla som si telefón bližšie k tvári, zízajúc na obrazovku, zatiaľ čo v pozadí videa hrala chytľavá pieseň. Najprv som videla len tmú, potom sa kamera posunula nahor a do záberu sa dostala maska Muža bez tváre. Kamera sa posúvala čoraz vyššie a – no dopekla! Maska ležala na posteli s rovnakou prikrývkou, akú mám ja!

Stopla som video a z hrdla sa mi vydral mučivý ston. Och, nie. Nie, nie, nie. Nemala som začať pozeráť video. Moje vaginálne svalstvo sa kŕčovito zvieralo pri pohľade na masku ležiacu na niečom, čo by mohla byť moja posteľ, úľavu mi v tej chvíli mohol priniesť len môj najväčší vibrátor alebo dlhý vášnivý sex.

Okamžite to odlož, pomyslela som si. Dupozeranie zvyšku sa mohlo skončiť len trýznivým pocitom vzrušenia po zvyšok noci, nemohla som si však pomôcť, znova som zdvihla telefón a spustila video.

Opäť začala hrať hudba, v mojom zornom poli sa objavila mužná ruka s nakrátko ostrihanými nechtami a tetovaním na každom prste. Kamera sa posunula o čosi vyššie. Z pier mi unikol roztrasený výdych, keď som zočila svalnaté predlaktie pokryté vystupujúcimi žilami a tetovaniami

a, božemôj, čo ma tak vzrušovalo na jeho predlaktiach? To, že som si vedela predstaviť, ako sa mu napínajú svaly, keď jeho veľká ruka zovrie moju menšiu, alebo to, ako sa mi jeho dlhé silné prsty omotávajú okolo krku?

Prsty skĺzli po maske, obkreslili líniu očných jamôk a pomaly ju odtiahli z dohľadu, zatiaľ čo tichý mužský hlas spieval o hriešnych veciach, ktoré robia ľudia v spálni. Výber hudby Muža bez tváre bol vždy bezchybný, dokázal ňou zahrať na každý klitoris. Tentoraz to však bolo oveľa mučivejšie, pretože som si neprestávala predstavovať, ako natáča video v *mojej* spálni.

Kamera sa posunula a ja som sa prudko nadýchla. Jeho telo sa odrážalo v zrkadle v celej svojej kráse, trup mal hollý, v jednej ruke držal telefón, ktorým sa natáčal, druhou si pomaly odopínal opasok. Znova som ťukla na tlačidlo pauzy, aby som to všetko vstrejala. Bol dokonalý – možno nie pre každého, no pre mňa určite –, mal svalnaté telo, čo bol pravdepodobne výsledok dlhých hodín strávených v posilňovni, bol oholený na všetkých správnych miestach, na ostatných sa mu tiahol rad hustých chlupov.

Túžila som prejsť jazykom po priehlbine medzi jeho prsnými svalmi, dotknúť sa tehličiek na jeho bruchu a stráviť neprimerane veľa času skúmaním miesta medzi jeho nohami.

Viac než čokoľvek iné som však túžila nahradiť jeho ruky svojimi, odopnúť mu opasok, vziať do rúk jeho veľký úd, ktorý mu vpredu vydúval nohavice, a stráviť zvyšok noci robením vecí, pri ktorých by sa červenal aj sám diabol.

Z chodby za dverami sa ozval hluk, ktorý mi pripomenul, že nemám času nazvyš. Znovu som spustila video a dopozerala posledných pár sekúnd, kochajúc sa pohľadom na to, ako si pomalým, kontrolovaným pohybom stiahol opasok a omotal si ho okolo päsťe, pričom sa zhlboka, na-

máhavo nadýchol, až sa mu vydula hrud'. Prečo to bolo tak čertovsky sexy?

Pravdepodobne preto, lebo si predstavuješ, ako zhlboka dýcha, zatiaľ čo ti omotáva opasok okolo zápästí, aby ťa znehybnil, ty nadržaná krava.

Tento muž bol mojou slabosťou, a to som sa s ním nikdy nestretla, nemala som ani poňatia, ako vyzerá jeho tvár pod maskou či ako znie jeho hlas. Vo svojich videách nikdy nehovoril.

To bolo silné lákadlo. Nemravný sex so sexy mužom v maske, ktorý neprehovorí ani slovko? Áno, prosím. V poslednom čase som mala plné zuby mužských hlasov.

Niečo v rohu zrkadla upútalo moju pozornosť a tesne pred koncom videa som znovu stlačila tlačidlo pauzy. Pozadie jeho videí bolo vždy tmavé a nezaostrené, bola by som však odprisahala, že som sa dívala na okraj komody, na ktorej bol môj organizér na mejkap a narýchlo odložené sponky do vlasov.

Zrejme som sa vo svojich fantazijných predstavách strátila natoľko, že zopár rozmazaných tvarov som považovala za svoj nábytok s vecami.

Tak či onak, toto bolo oficiálne moje nové obľúbené video. Pretože či už to bola náhoda, alebo si so mnou robila moja myseľ, čo sa jej zachcelo, bolo až príliš jednoduché predstaviť si, že video točil v mojej spálni. Bože, nevedela som sa dočkať, čo všetko so sebou spravím, keď si ho pustím v najbližších dňoch a týždňoch. Zaujímalo by ma, či ten chlap vôbec tuší, ako vplýva na druhých ľudí. Bol by zdesený, keby vedel, ako veľmi po ňom túžim? Alebo by sa mu to páčilo?

Z myšlienok ma vytrhlo pípanie pagera, až mi skoro vypadol telefón z rúk. Skôr než som ho odložila späť do skrinky, uložila som si video medzi obľúbené a rýchlo

som napísala komentár: „*Mám tú istú prikrývku. To video mohlo byť natočené v mojej spálni. Čo na to povie, dievčatá?*“ Vedela som, že kým sa znova prihlásim do aplikácie, všetky ženy, s ktorými som už nespočetnekrát komunikovala v komentároch pod videami Muža bez tváre, uvidia môj komentár a budú blednúť závišťou.

O deväť neznesiteľne dlhých hodín neskôr som zabočila na svoju príjazdovú cestu, vypla motor auta a oprela si čelo o volant. Dnešná noc bola príšerná. Absolútne príšerná. Skončila sa smrťou pacientky s infarktóm, o ktorej sme si mysleli, že je v stabilizovanom stave. Nemala ani päťdesiat rokov, jej manžel a dospievajúce deti stáli okolo postele, keď dostala druhý infarkt, v očiach sa im zračila panika, keď sme ich ťahali von z izby, zatiaľ čo sme sa jej márne snažili zachrániť život.

Po takýchto pracovných zmenách som mala chuť dať výpoveď. Zamestnala som sa v zdravotníctve, aby som ľudí zachraňovala, a každá jedna smrť mi pripadala ako osobné zlyhanie. Mala som pocit, že je to moja chyba, keď pacienti zomreli pre príznak, ktorý som možno prehliadla, alebo test, ktorý som nedala urobiť.

Vedela som, že uvažujem iracionálne. Nesnažila som sa ich predsa zachrániť sama, v nemocnici som pracovala s ďalšími zdravotnými sestrami, odborníkmi a lekármi, a tieto pocity pravdepodobne spôsobil môj pretrvávajúci žiaľ za mamou, čo však nezlepšilo ani neminimalizovalo pocit viny, ktorý mnou lomcoval zakaždým, keď sme prišli o pacienta.

V duchu som si poznamenala, aby som to spomenula na ďalšom sedení u terapeuta, a vystúpila som z auta. Vošla

som do domu, kde už na mňa čakal Fred. Zdvihla som ho na ruky, túliac sa k nemu dlhšie ako zvyčajne, aby som prinútila svoj mozog myslieť na niečo veselšie.

Keď sa mi začal zvíjať v náručí, položila som ho na zem a zamierila do kuchyne. Víno volalo moje meno. Dala som si od pitia pauzu od toho večera, keď som Tylerovi poslala tú poľutovaniahodnú správu, no ak som niekedy potrebovala alkohol, bolo to dnes večer.

Hodiny na sporáku blikali a ukazovali čas 12.00, čo ma zarazilo. V noci asi vypadol prúd. V dome bolo teplo, z elektrárni ma o výpadku neinformovali SMS správou ako zvyčajne, takže to musel byť iba krátky výkyv, ktorý netrval dostatočne dlho na to, aby ma naň upozornili.

Pokrčila som plecami a podišla k chladničke. Fred sa mi motal pod nohami, bol na mne doslova prilepený, z nejakého dôvodu bol prehnane prítulný. Vytiahla som z chladničky fľašu bieleho vína a naliala si z neho do pohára. Opäť som pracovala dlhšie ako zvyčajne, moja plánovaná dvanásťhodinová pracovná zmena sa zmenila na šestnásťhodinovú. Zajtra mám voľno, takže Fredovi to patrične vynahradím.

Teraz som však potrebovala víno a čas osamote s telefónom a vibrátorom.

Človek by si myslel, že všetka tá krv a trauma, ktoré som dnes večer videla a zažila, ma odradia od mojej túžby, no bola som na to už taká zvyknutá, že to so mnou ledva pohlo. Len čo som mala chvíľku pre seba, do popredia mojej mysle sa dostal obraz masky, ktorá leží na mojej prikrývke. Žiadostivosť bola prirodzená odpoveď na traumatické udalosti, telo si chcelo pripomenúť, že je stále nažive, aj keď sa prednedávnom pohybovalo v blízkosti smrti, a ja som v sebe žiadostivosť už dávno prestala potláčať.

„Ja viem, kamarát.“ Zohla som sa a poškrabkala Freda za ušami. „Daj mi desať minút.“ V tomto bode som viac času nepotrebovala.

Zavrela som sa do spálne, rozsvietila svetlo a vtom som stuhla.

Niečo ležalo na mojej posteli.

Niečo, čo som tam určite nenechala.

Ruka, v ktorej som držala pohár s vínom, sa mi začala triasť, neodložila som ho však, pretože som sa nedokázala pohnúť. Stála som celkom nehybne, strach ma držal na mieste. Bol niekto v mojom dome? Bol stále tu? Preto bol Fred taký dobiedzavý? Snažil sa ma varovať?

Nebudem obeť, pomyslela som si. Prinútila som sa pohnúť, položila som pohár s telefónom na komodu, čupla som si, aby som potichu otvorila spodnú zásuvku a vytiahla pištoľ, ktorú som v nej mala odloženú.

Z osamelého života vo veľkom meste a z práce, v ktorej som každý večer videla, aké hrôzy číhajú na nič netušiace ženy, som začala byť paranoidná. V aute som mala druhú pištoľ a okrem tej, ktorú som teraz držala v ruke, som mala v dome schovanú ešte jednu. Spávala som s bejzbalovou pálkou vedľa posteľe, na nočnom stolíku som mala položený slzný sprej a vrhacie nože. Dvakrát do týždňa som absolvovala kurz sebaobranu, ktorý vyučoval bývalý námorník. Nemal to so mnou ľahké, pretože som bola jediná žena v kolektíve. Ak bol v tejto chvíli v mojom dome nevitáný návštevník, odíde z neho vo vreci na mŕtvolu.

Nastražila som uši, pomaly som sa narovнала a otočila sa k posteli. Nič som nepočula, to však neznamenalo, že sa niekto nenachádzal v skrini alebo neležal pod posteľou, pripravený zdrapiť ma za členok, keď sa k nej priblížim. Pri tej myšlienke som pár centimetrov od posteľe zastavila

a nahla sa a už po druhýkrát za menej ako minútu som úplne skamenela. Na mojej posteli ležala maska.

A nie hocijaká maska.

Jeho maska.

Za posledných pár mesiacov som na ňu zízala toľkokrát, že by som ju bola spoznala kdekoľvek.

Nestratila som rozum, keď som pozerala video. V rohu zrkadla som naozaj videla svoju komodu. Video, nad ktorým som celú noc túžobne slintala, natočil v mojej spálni.

Preboha, čo sa to deje? Čo mám robiť? Mám zavolať policajtov? Skontrolovať, či je ešte stále tu?

Môj pohľad sa na okamih zahmlil a potom znova zaostrel. Čo ak... čo ak krv v jeho videách nebola falošná? Čo ak to preňho nebola nevinná zábava ako pre jeho sledovateľov? Čo ak to bol sériový vrah, ktorý sa maskoval pred zrakmi ľudí a svoj profil využíval na to, aby k sebe prilákal nič netušiace obete?

Mám byť jeho ďalšia obeť? Bol to začiatok jeho zvrátenej hry na mačku a myš?

Pokrútila som hlavou. Keby to tak bolo, nevšimla by som si v jeho videách rôzne spálne svojich obetí? Nič také som nevidela. Okrem videa, ktoré natočil dnes večer u mňa doma, mali všetky ostatné videá jedno z troch pozadí – gauč, stenu s červeným osvetlením a masívnu posteľ s čiernymi plachtami. Bola som jediná výnimka.

Prečo ja? Prečo teraz?

A prečo ma to vzrušilo, keď som vedela, že by som mala s krikom vybehnúť z domu?